

Sygn. akt I C 880/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Joanna Dalba

Protokolant aplikant radcowski Radosław Monia

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2014 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa A. M.

przeciwko (...) sp. z o. o. z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) sp. z o. o. z siedzibą w W. na rzecz powódki A. M. kwotę 14.607,- zł. (czternaście tysięcy sześćset siedem złotych) wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia 8 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty;
2. umarza postępowanie w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanego (...) sp. z o. o. z siedzibą w W. na rzecz powódki A. M. kwotę 3.695,99 zł. (trzy tysiące sześćset dziewięćdziesiąt pięć złotych dziewięćdziesiąt dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.992,- zł. (jeden tysiąc dziewięćset dziewięćdziesiąt dwa złote) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
4. zasądza od powódki A. M. na rzecz pozwanego (...) sp. z o. o. z siedzibą w W. kwotę 410,89 zł. (czteryście dziesięć złotych osiemdziesiąt dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 408,- zł. (czteryście osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
5. nakazuje pobrać od pozwanego (...) sp. z o. o. z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie – kwotę 2.391,71 zł. (dwa tysiące trzysta dziewięćdziesiąt jeden złotych siedemdziesiąt jeden groszy) tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa;
6. nakazuje pobrać od powódki A. M. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie – kwotę 489,87 zł. (czteryście osiemdziesiąt dziewięć złotych osiemdziesiąt siedem groszy) tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sygnatura akt I C 880/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 08 kwietnia 2013 r. (data stempla pocztowego) skierowanym przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. powódka A. M. – reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego A. K. (pełnomocnictwa – k. 12) – wniosła o zasądzenie kwoty 17.578,- złotych z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia

pozewu do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania według norm przepisanych. Jednocześnie powódka złożyła wniosek o zabezpieczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu budownictwa w trybie art. 310 k.p.c. na okoliczność:

- stwierdzenia istniejącego stanu robót wykonanych przez Pozwaną;
- oceny jakości robót wykonanych przez Pozwaną w tym w szczególności oceny czy zastosowane przez Pozwaną materiały zostały dobrane i użyte zgodnie z zasadami obowiązującymi w budownictwie;
- ustalenia czy roboty wykonane przez pozwaną są zgodne z kosztorysem z dnia 16.01.2013 r. przedstawionym Powódce;
- ustalenia czy wady i usterki robót wykonanych przez Pozwaną czynią dzieło niezdatnym do zwykłego użytku;
- ustalenia w jakim zakresie wynagrodzenie Pozwanej powinno zostać obniżone – w przypadku ustalenia, że wady robót wykonanych przez Pozwaną nie są istotne w rozumieniu art. 637 § 2 k.p.c.
- ustalenia czy kosztorys i rozliczenie przedstawione przez Pozwaną są zgodne z materiałami faktycznie wybudowanymi przez Pozwaną w mieszkaniu Powódki.

W uzasadnieniu powództwa wskazano, że powódka roszczenie swoje wywodzi z zawartej z pozwaną umowy o dzieło na wykonanie prac wykończeniowych w mieszkaniu powódki w W.. Powódka argumentowała, że prace zostały wykonane wadliwie oraz, że pozwana nie wywiązała się także z dostarczenia materiałów mimo dostarczenia środków na ich zakup przez powódkę. **(pozew z załącznikami – k. 1 – 79)**

Postanowieniem z dnia 15 kwietnia 2013 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie orzekł o zabezpieczeniu dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu budownictwa. **(postanowienie – k. 81)**

W odpowiedzi na pozew z dnia 9 maja 2013 r. pozwana (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. – reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika adwokata M. H. (pełnomocnictwo – k. 101) – wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. **(odpowiedź na pozew – k. 159 – 169)**

W dniu 06 września 2013 r. powódka wystąpiła do tut. Sądu o udzielenie zabezpieczenia roszczenia o zapłatę kwoty 17.578 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 08 kwietnia 2013 r. oraz kosztami postępowania przez zajęcie wskazanych rachunków bankowych pozwanej oraz wierzytelności pozwanej od Trzeciego Urzędu Skarbowego (...) w W. i Urzędu Skarbowego W.-B. w W. do łącznej wysokości 17.578 zł obejmujących należność główną. **(wniosek z załącznikami – k. 193 – 205, k. 213 – 215)**

Postanowieniem z dnia 1 października 2013 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie przychylił się do wniosku powódki i orzekł zgodnie z jego treścią. **(postanowienie – k. 217 – 221)**

Pismem złożonym w dniu 19 grudnia 2013 r. (data stempla pocztowego) powódka cofnęła pozew w części obejmującej kwotę 2.971 zł wraz ze zrzeczeniem się roszczenia. Wskazała, że dochodzi ostatecznie kwoty 14.607 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. **(pismo – k. 293 – 294)**

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. M. po poleceniu jej przez Ł. B. podmiotu zajmującego się pracami remontowymi skontaktowała się w końcu 2012 r. z P. K. – Członkiem Zarządu (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. (dalej spółka lub (...)). Strony ustaliły zakres prac jak i wynagrodzenie za nie. Termin wykonania prac został ustalony na 3 tygodnie. **(zeznania świadka S. D. – k. 258, zeznania świadka Ł. B. – k. 349 – 350, zeznania powódki – k. 375)**

W dniu 16 stycznia 2013 r. do powódki została przesłana wiadomością e-mail wycena, którą to A. M. zaakceptowała. (**wiadomość e-mail – k. 24, k. 26, zeznania świadka S. D. – k. 258**)

Pięć dni później tj. 21 stycznia 2013 r. doszło do odbioru lokalu tj. A. M. przekazała P. K. klucze do mieszkania. Ze strony Spółki powódka otrzymała zapewnienie, że prace zostaną wykonane w ciągu 3 tygodni licząc od dnia 22 stycznia 2013 r. (**zeznania świadka S. D. – k. 258, zeznania powódki k. 373-377**)

Pozwana, która w tym czasie była najemcą lokalu przy ul. (...) w W., z uwagi na otrzymane zapewnienie, złożyła wypowiedzenie łączącej jej umowy z wynajmującym. (**zeznania świadka S. D. – k. 259**)

Mimo upływu umówionego terminu na realizację prac, nie zostały one zakończone. Sporządzona została lista usterek, które były usuwane przez P. K. w dniu 25 lutego 2013 r., jednakże finalnie nie zostały one wyeliminowane. Pozwana nie przystąpiła także do prac w dniu następnym. (**lista – k. 28 – 31, świadek M. P. – k. 283-284**)

Powódka w trakcie inspekcji mieszkania prócz wcześniej zaobserwowanych usterek, zauważyła pęknięcia na wykonanej przez (...) ścianie. W obliczu zlokalizowanych wad, A. M. skontaktowała się telefonicznie z P. K. i wezwała do przybycia na miejsce w celu usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości. W trakcie spotkania powódka opisała i pokazała przedstawicielowi spółki wszystkie zaobserwowane usterki i wezwała do należytego wykonania umowy przez ich usunięcie oraz dostarczenie brakujących elementów wyposażenia. (**zeznania świadek M. P. – k. 283 – 284**)

W dniu 28 lutego powódka została poinformowana przez P. K., że nie przybędzie on w tym dniu. Następnie między powódką a przedstawicielem spółki wymienione zostały wiadomości sms. Powódka żądała przede wszystkim zwrotu pieniędzy za niedostarczone materiały. (**wiadomość sms – k. 37v – 38**) .

W związku z problemami w kontakcie z przedstawicielem spółki, powódka skontaktowała się z Ł. B. prosząc go o pomoc w rozwiązaniu problemu. (**zeznania świadka Ł. B. – k. 350**)

Powódka otrzymała o godzinie 19 sms-a, w którym zawarto informacje, że przedstawiciel pozwanej przyjedzie do niej 2 marca 2013 r. do godziny 12. (**wiadomość sms – k. 38**)

W dniu 03 marca 2013 r. w kolejnej wiadomości skierowanej do powódki, wskazano nową datę rozliczenia tj. 07 marca 2013 r. W reakcji na takie stanowisko A. M. wezwała (...) do przedstawienia informacji o sposobie wykonania umowy do dnia 4 marca 2013 r. pod rygorem odstąpienia od umowy. (**wiadomość e-mail – k. 32, wiadomość e-mail – k. 34 – 36**)

Pismem z dnia 05 marca 2013 r. powódka wezwała spółkę do należytego wykonania umowy w dodatkowym 5 dniowym terminie. (**pismo z dnia 05 marca 2013 r. z recepisami – k. 39 – 41**)

W dniu 11 marca 2013 r. powódka otrzymała pismo pozwanej datowane na dzień 05 marca 2013 r., w którym spółka przedstawiła informacje o sposobie wykonywania umowy wraz z fakturą VAT nr (...). (**pismo pełnomocnika pozwanej z załącznikami – k. 42 – 48, potwierdzenie elektroniczne doręczenia powódce – k. 49**)

Powódka jeszcze dwukrotnie wzywała pozwaną do wykonania umowy oraz usunięcia wykrytych wad i usterek wyznaczając dodatkowy termin. Wskazała także że ceny wskazane w rozliczeniu są inne niż te przedstawione w przedstawionym kosztorysie z dnia 16 stycznia 2013 r. Ostatnie z wezwań zostało doręczone spółce w dniu 19 marca 2013 r. i pomimo upływu zakreślonego terminu pozwana nie przystąpiła do usunięcia stwierdzonych wad. Z tych powodów A. M. złożyła pisemne odstąpienie od umowy i zażądała zwrotu wpłaconych kwot. Oświadczenie zostało doręczone spółce w dniu 29 marca 2013 r. (**pisma z recepisami – k. 50 – 61, oświadczenie o odstąpieniu od umowy z recepisami – k. 62 – 65**)

Powódka na poczet wykonania umowy zapłaciła (...) łącznie kwotę 23.300 zł. Kwota ta została uiszczona w 7 transzach, odpowiednio w dniu 21 grudnia 2012 r. (4.000 zł), 11 stycznia 2013 r. (3.800 zł), 22 stycznia 2013 r. (5.000 zł), 31 stycznia 2013 r. (2.000 zł), 08 lutego 2013 r. (2.000 zł), 15 lutego 2013 r. (2.500 zł) i 21 lutego 2013 r.

(3.000 zł). **(bezsporne w zakresie kwoty 17.300 zł/pozycje podkreślone/ – potwierdzone w rozliczeniu sporządzonym przez pozwaną – k. 44, zeznania świadka S. D. – k. 258 – 260, wyciąg z rachunku oszczędnościowego – k. 70, potwierdzenie wypłaty z bankomaty – k. 68)**

Prace w lokalu zostały wykonane wadliwie. (...) faktycznie wbudowane przez pozwaną były w kwocie 4.873,- zł., wartość robót wykonanych przez pozwaną to 2.820,- zł. Łącznie nadpłata powódki dla pozwanej będąca różnicą pomiędzy wpłaconymi kwotami dla pozwanej a wartością zużytych materiałów to kwota: 14.607,- zł. tj. 22.300,- zł. - 4.873,- zł. - 2.820,- zł.

(zeznania świadka K. K. – k. 282, opinia biegłego – k. 112 – 141, opinia uzupełniająca – k. 267 – 274, uzupełniająca opinia – k. 315 – 329, zeznania świadek M. P. – k. 283, zeznania świadka Ł. B. – k. 350)

Mimo dużej wadliwości prac powódka wprowadziła się do lokalu wraz z mężem, gdyż z uwagi na wypowiedzenie umowy najmu nie miała innej możliwości **(świadek M. P. – k. 284)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzone w aktach sprawy, a powołane wyżej, dokumenty. Sąd dał wiarę załączonym do akt sprawy dokumentom, gdyż ich prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału nie nasuwa żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana w przeważającej części przez żadną ze stron oraz nie ujawniły się wobec nich wątpliwości co do ich prawdziwości lub autentyczności.

Ponadto Sąd oparł się na zeznaniach ww. świadków, albowiem te miały dla ustalenia stanu faktycznego istotne znaczenie.

I tak w ocenie Sąd za wiarygodne uznać należy zeznania świadka S. D. w zakresie w jakim znajdują one odbicie w ustalonym stanie faktycznym albowiem są one spójne, logiczne i znajdują odzwierciedlenie w materiałach znajdujących się w aktach sprawy. Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że świadek jest osobą związaną z powodem, w związku z powyższym mógł być zainteresowany wynikiem rozstrzygnięcia, jednakże nie mogło to prowadzić do automatycznego odmówienia wiary jego zeznaniom, w szczególności zaś w świetle okoliczności, iż zeznania te pozostają w korelacji z dokumentami przedstawionym przez powoda, a także są skorelowane także z zeznaniami innych świadków obecnych w niniejszym postępowaniu.

Nadto S. D. nie wykazał tendencyjności w swoich zeznaniach ani stronniczości. Przytaczane przez niego okoliczności wpisują się w ustalony obraz przebiegu zdarzeń.

Podkreślenia wymaga, iż w zeznaniach tych brak jest okoliczności wskazujących, by świadek „na siłę” chciał przedstawić fakty w jak najkorzystniejszym dla powódki świetle.

Podobnie Sąd ocenił zeznania świadka K. K.. W ocenie Sądu wymieniony świadek jest osobą bezstronną i nie mającą jakiegokolwiek interesu w tym, by zeznawać na korzyść którejkolwiek ze stron. Zdaniem Sądu świadkowie ci przedstawili okoliczności związane z wykonaniem łączącej strony niniejszego postępowania umowy tak jak to zapamiętał. Zeznania te są w przekonujący sposób dla Sądu, rzeczowe, logiczne i spójne, a nadto znajdują potwierdzenie w pozostałej części materiału dowodowego, dlatego też Sąd obdarzył je przymiotem wiarygodności. Nie zostały ujawnione żadne fakty mogące przemawiać za tym, iż wymieniony świadek zeznawał nieprawdę. Tam gdzie nie pamiętał szczegółów, czy ich nie znał, nie starał się konfabulować i tworzyć niekorzystnej dla którejkolwiek ze stron wersji zdarzeń. Swoimi zeznaniami w żaden sposób nie chciał nikogo pomówić.

Oceniając zeznania świadek M. P. Sąd także doszedł do wniosku, że należy je obdarzyć przymiotem wiarygodności, w zakresie w jakim odpowiadają stanowi faktycznemu. Sąd miał na uwadze, że świadek jest koleżanką powódki, a zatem osobą która potencjalnie mogła formułować swoje zeznania na korzyść tej właśnie strony, Sąd mając okazję obserwować świadka podczas składania zeznań na terminie rozprawy 13 grudnia 2013 roku jednoznacznie może stwierdzić, że świadek zeznawała żywiłowo i szczerze. Nie można stwierdzić by próbowała ona przedstawić obraz

sytuacji w sposób, który ukazywałby powódkę w lepszym świetle. Sąd nie zaobserwował też by były one nacechowane nutą subiektywnych poglądów. Nadto świadek nakreślając swój punkt widzenia oraz opisując wydarzenie objęte pozwem, nie namyślała się w sposób wskazujący na to, że nie przytacza realnych wydarzeń a wymyśla je na bieżąco, a jednocześnie nie wywierała ona wrażenia, że „wyuczyla” się wcześniej wymyślonej historii, mającej stanowić podporę dla roszczeń powódki.

Zeznania świadka Ł. B. należy uznać na wiarygodne co do zasady, albowiem wpisują się one w ciąg przebiegu wydarzenia wskazany przez innych świadków. Brak jest podstaw do przyjęcia, iż świadek próbował naginać okoliczności by pomóc którejkolwiek ze stron postępowania. Zdaniem Sądu zeznania te są obiektywne i przedstawiają zarówno odczucia świadka względem wykonanych prac w lokalu, a także motywów wyboru spółki jako wykonawcy prac wykończeniowych, a także odnoszących się do płatności.

Sąd co do zasady dał wiarę zeznaniom powódki A. M., albowiem są logiczne i spójne oraz znajdują w większości potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym materiale dowodowym. Jednocześnie Sąd dokonywał oceny zeznań mając na uwadze, że przebrzmiewała przez nie nutka subiektywne odczucia pokrzywdzenia doznanego ze strony pozwanej. Niemniej Sąd zwrócił uwagę, że powódka złożyła obszernie zeznania w sposób spontaniczny, zeznania te znajdują odbicie w zgromadzonym materiale dowodowym a obserwacja powódki podczas zeznań nie dała Sądowi podstaw do uznania, że recytuje ona bądź odtwarza ustaloną wcześniej z innymi osobami linię argumentacji bądź też próbuje zyskać lepszą pozycję procesową przez pokazanie pozwanego w gorszym świetle. W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że nie zachodzą podstawy do zdyskredytowania tych zeznań i poczynił na nich ustalenia faktyczne.

Wskazać także należy, że w zeznaniach świadków przewija się wspólny motyw odnoszący się do ich odczuć związanych z przeprowadzeniem remontu. Wskazują oni, że prace nie były wykonane w sposób odpowiedni, wyglądały na nieuporządkowane, nieskończone (przy czym użyte były także słowa mocniejsze). Tym samym dowody te korespondują wzajemnie także w tym zakresie, wzajemnie się uzupełniając, potwierdzając i tworząc logiczną całość.

Sąd oparł się także w swych ustaleniach na opinii i opiniach uzupełniających dostarczonych przez biegłego z zakresu budownictwa.

Sąd dokonał oceny tychże z uwzględnieniem poziomu wiedzy, podstawy teoretycznej opinii, sposobu motywowania sformułowanych stanowisk, wyrażonych w niej ocen, zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, uzasadnienia przedstawionych w niej poglądów. Zdaniem Sądu opinie zostały sporządzone rzetelnie mimo, że przejawiają się w nich osobiste uwagi biegłego na temat twierdzeń strony pozwanej. Niemniej zdaniem Sądu uwagi te wbrew twierdzeniom pozwanej nie eliminują rzetelności opinii. Twierdzenia biegłego zamieszczone w opiniach poparte są bowiem rzeczą, logiczną i spójną argumentacją. Opinie biegłego zawierają wnioski, które są sformułowane w sposób przystępny i zrozumiały.

Opinie zawierają ponadto uzasadnienie wymagane przez art. 285 § 1 k.p.c. Sąd Rejonowy przeanalizował wnikliwie przedmiotowe opinie doszedł do wniosków, że należy podzielić w całości ich ustalenia. W ocenie Sądu pozwoliły one w sposób jednoznaczny ustalić okoliczności wymagające wiedzy specjalnej.

Sąd nie doszukał się żadnych przesłanek, które podważałyby prawidłowość ustaleń biegłego. Reakcja biegłego na uwagi i twierdzenia pozwanej, Sąd odebrał raczej w kategoriach obrony biegłego stanowiska biegłego nie zaś niechęci czy uprzedzenia do strony przeciwnej. Tym samym, w ocenie Sądu opinie biegłego sądowego – wraz z opiniami uzupełniającymi - stanowiły istotny i obiektywny dowód w sprawie. Wskazać należy przy tym, że strona pozwana zakwestionowała stanowisko biegłego jednakże Sąd oceniając podnoszone zarzuty doszedł do wniosku, że stanowią one w istocie jedynie twierdzenia przyjęte w linii obrony. Jednakże analiza opinii uzupełniających doprowadziła Sąd do przekonania, że biegły trafnie rozważył zagadnienie wad i usterek występujących w pracach wykończeniowych wykonanych przez powoda. W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że poczynione przez biegłego ustalenia mogą stanowić podstawę rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Sąd pominął dowód z zeznań P. K. – reprezentanta strony w charakterze strony, albowiem mimo prawidłowego doręczenia wezwania na termin rozprawy w dniu 11 kwietnia 2014 r. (doręczonego w dniu 08 stycznia 2014 r. – k. 372), nie stawiał się on na rozprawę i nie podał żadnych przyczyn nieobecności.

Sąd pominął także wnioski dowodowe strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków P. S., M. S. i K. S. z uwagi na zgłoszenie ich po terminie. (por. postanowienie z dnia 13 grudnia 2013 r. – k. 285. K. 172-173)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo należało uwzględnić w całości.

Zgodnie z art. 353 § 1 kc zobowiązanie polega na tym, iż wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić. Stosunek zobowiązaniowy (zobowiązanie) będący źródłem obowiązku świadczenia może wynikać m. in. z umowy. Tak też było w niniejszej sprawie, czego strony nie kwestionowały.

Stosunek zobowiązaniowy łączący strony stanowi umowę o dzieło, której definicja znajduje się w art. 627 kc. Zgodnie z jej treścią przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia. Zdaniem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu, wyrażonym w wyroku z dnia 10 grudnia 2003 r. (sygn. akt IACa 1144/03, OSA 2005/3/14), do zawarcia umowy o dzieło stosuje się ogólne zasady dotyczące zawierania umów konsensualnych. W Kodeksie cywilnym nie ma szczególnych postanowień odnoszących się do zawarcia umowy o dzieło. Nie wymaga ona zachowania formy szczególnej. Do zawarcia umowy może dojść zatem także ustnie, a nawet w sposób dorozumiany. Jak stanowi art. 636 § 1 kc jeżeli jednak przyjmujący zamówienie wykonywa dzieło w sposób wadliwy albo sprzeczny z umową, zamawiający może wezwać go do zmiany sposobu wykonania i wyznaczyć mu w tym celu odpowiedni termin. Po bezskutecznym upływie wyznaczonego terminu zamawiający może od umowy odstąpić albo powierzyć poprawienie lub dalsze wykonanie dzieła innej osobie na koszt i niebezpieczeństwo przyjmującego zamówienie.

Dokonując subsumpcji powyższego na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż strony niniejszego postępowania związane były umową o dzieło. Przyjmujący zamówienie – pozwana (...), wykonać miała umówione ze zlecającym prace. Strony ustaliły wysokość wynagrodzenia za wykonanie dzieła. Zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy, a w szczególności zeznania świadków i opinia biegłego sądowego, nie pozostawia wątpliwości, iż prace wykonane zostały przez spółkę w sposób wadliwy. Wady te w ogólny sposób opisali przesłuchani w toku postępowania świadkowie jak i w szczególowy sposób wskazał biegły.

Zarówno z zeznań jak i opinii wyłania się obraz niedbale wykonanych prac i przerzucania odpowiedzialności za wady na decyzje powódki, mimo, że to pozwana jako podmiot profesjonalnie wykonujący prace wykończeniowe winna dbać o prawidłowe wykonanie prac w zgodzie z wiedzą budowlaną.

Natomiast jak wynika z oceny dokonanej przez biegłego nieprawidłowości w wykonaniu prac sięgały takiego poziomu, że ewentualne ich usunięcie mogło nastąpić jedynie przez ich zdemontowanie i powtórne prawidłowe wykonanie.

Jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania pozwana bezskutecznie wzywana była kilkakrotnie do skorygowania wadliwości przedmiotu umowy, a w rezultacie, wobec niedokonania poprawek, do zwrotu pieniędzy za niedostarczone materiały.

A. M. wykorzystwała drogę dochodzenia należności na podstawie art. 637 § 2 k.c. zgodnie z którym gdy wady (dzieła – przyp. Sądu) usunąć się nie dadzą albo gdy z okoliczności wynika, że przyjmujący zamówienie nie zdoła ich usunąć w czasie odpowiednim, zamawiający może od umowy odstąpić, jeżeli wady są istotne; jeżeli wady nie są istotne, zamawiający może żądać obniżenia wynagrodzenia w odpowiednim stosunku. To samo dotyczy wypadku, gdy przyjmujący zamówienie nie usunął wad w terminie wyznaczonym przez zamawiającego.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd uznał, iż w niniejszej sprawie Pozwany dostarczył dzieło posiadające liczne istotne wady. Wady dzieła, zdaniem Sądu, zostały wykazane przez Powoda ponad wszelką wątpliwość.

Tym samym powódka uprawniona była do złożenia skutecznego oświadczenia o odstąpieniu od umowy, co też uczyniła.

Zwrócić przy tym należy uwagę, że w toku wykonywania umowy powódka zapłaciła pozwanej kwotę 22.300 złotych. Jednocześnie wartość prawidłowo wykonanych prac przez (...) oraz zakupionych materiałów wynosiła odpowiednio 2.820 zł i 4.873 złote.

Wobec tego powódka może skutecznie domagać się zwrotu różnicy między uiszczoną przez siebie kwotą a wartością oddanego już dzieła.

Tym samym mając na uwadze, że różnica ta wynosi 14.607 zł (22.300 zł – [2.820 + 4.873]). Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

O odsetkach w stosunku do wskazanej części roszczenia sąd orzekł w oparciu o treści art. 481 § 1 i 2 Kodeksu cywilnego. Powódka domagała się odsetek ustawowych od zasądzonej kwoty od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Mając na uwadze, że Sąd nie dopatrył się przesłanek przemawiających za uznaniem, że data ta jest datą błędnie wskazaną, orzeczono w tym zakresie jak w treści 1 punktu wyroku.

Powódka w toku postępowania cofnęła pozew w części wraz ze zrzeczeniem się roszczenia.

Stosownie do treści art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku.

W ocenie Sądu przedmiotowe cofnięcie pozwu jest skuteczne, dopuszczalne i nie narusza treści art. 203 § 4 k.p.c..

W myśl przepisu art. 355 k.p.c. sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Postanowienie o umorzeniu postępowania może zapaść na posiedzeniu niejawnym, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew w piśmie procesowym.

Z uwagi na to, iż powódka skutecznie cofnęła pozew w części, Sąd na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. orzekł jak w punkcie 2 wyroku.

Zgodnie z art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

Jak wynika z art. 203 § 2 k.p.c. pozew cofnięty nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa. Na żądanie pozwanego powód zwraca mu koszty, jeżeli sąd już przedtem nie orzekł prawomocnie o obowiązku ich uiszczenia przez pozwanego.

Należy zaznaczyć, iż podstawową zasadą dotyczącą kosztów procesu jest zasada odpowiedzialności za wynik postępowania. Stosownie do art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Zgodnie zaś z brzmieniem art. 100 zd. pierwsze k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

Stąd też z uwagi na fakt, że Sąd zasądził na rzecz powoda jedynie część roszczenia, koszty procesu należało stosownie między stronami rozliczyć.

Mając na uwadze strunek kwoty dochodzonej do zasądzonego roszczenia, uznać należy, że powód wygrał sprawę w 83%. Sąd bowiem brał pod uwagę wartość roszczenia dochodzone pierwotnie, albowiem w ocenie jak wynika z art. 203 § 2 k.p.c. pozew cofnięty nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa. Na żądanie pozwanego powód zwraca mu koszty, jeżeli sąd już przedtem nie orzekł prawomocnie o obowiązku ich uiszczenia przez pozwanego. Biorąc zaś pod uwagę, że żądanie przyznania kosztów procesu było sformułowane przez pozwaną także na ostatniej rozprawie Sąd orzekł w tym zakresie mając na uwadze pierwotnie dochodzoną kwotę.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że obie strony reprezentowany były przez pełnomocników profesjonalnych, a więc winny one zwrócić sobie wzajemnie równowartość honorariów pełnomocników w wysokości uzależnionej od stopnia wygranej. Wynagrodzenie pełnomocnika powoda wynosi 2.400 złotych (§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu - Dz.U.2013.461 j.t. i odpowiednio ten sam przepis rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, Dz.U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.).

Ponadto na koszt procesowy poniesiony przez powódkę składają się także opłaty od dokumentów pełnomocnictw (34 zł). Uiszczenie tych opłaty stanowi bowiem dopełnienie wymagania przewidzianego w obowiązujących przepisach prawa i jest zarazem warunkiem formalnoprawnej zgodności sporządzenia dokumentu pełnomocnictwa z prawem.

Tym samym, uiszczenie opłaty od każdego dokumentu stwierdzającego ustanowienie pełnomocnika jest poniesieniem wydatku, który z obiektywnego punktu widzenia jest konieczny do realizacji praw strony w postępowaniu sądowym.

Ostatecznie wskazać należy, że powódka uiszczyła także opłaty sądowe od pozwu w wysokości 879 zł, od wniosków o zabezpieczenie łącznie 140 zł a także w toku postępowania powódka wniosła zaliczkę na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 1.000 zł.

W tym stanie rzecz łączna wysokość kosztów procesu po stronie powódki wynosi 4.453 zł. Dlatego też pozwany winien zapłacić powódce kwotę 3.695,99 zł (4.453 zł x 0,83) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.992 zł (2.400 zł x 0,83) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. (punkt 3 wyroku)

Przyjmując powyższe zasady, pozwana wygrał sprawę w 17 % a zatem, w zakresie poniesionych kosztów tj. wynagrodzenia pełnomocnika oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, należy jej się zwrot w kwocie 410,89zł – tj. 2.417 zł x 0,17. (punkt 4 wyroku)

W sprawie niniejszej powoływany był biegły sądowy, co ze swej natury doprowadziło do powstania wydatków związanych z wynagrodzeniem tegoż za wykonane opinie. Łączna kwota wydatków wyniosła 2.881,58 złotych.

Zatem przyjmując stosunkowe rozliczenie tych wydatków na zasadach określonych we wcześniejszej części rozważań, wskazać należy, że powódka winna jest zwrócić na rzecz Skarbu Państwa kwotę 489,87 zł (2.881,58 zł x 0,17), zaś pozwana kwotę 2.391,71 zł (2.881,58 zł x 0,83).

Dlatego też Sąd orzekł jak w punkcie 5 i 6 wyroku.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł, jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron;

2. Po wykonaniu akta sprawy przedstawić sędziemu referentowi celem rozpoznania wniosku o uzupełnienie wyroku z k. 386-387.

Dnia 16.05.2014 r.